

Sygn. akt III KRS 8/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Piotr Prusinowski

SSA Ewa Stefańska (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M.P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr 24/2017 z dnia 12 stycznia 2017 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2016 r., [...]

z udziałem P.B.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 maja 2017 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 12 stycznia 2017 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym [...] kandydaturę referendarza sądowego P.B. oraz nie przedstawiać Prezydentowi

Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia tego urzędu kandydatur: referendarza sądowego E.C., asystenta sędziego J.K., starszego asystenta sędziego M.P., asystenta sędziego A.S. i asystenta sędziego U.T..

W uzasadnieniu uchwały wskazano, iż na posiedzeniu w dniu 10 stycznia 2017 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, po omówieniu kandydatur biorących udział w konkursie stwierdził, że zgromadzone materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie i postanowił rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym [...] kandydaturę P.B.. Na tę kandydaturę członkowie zespołu oddali 3 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”. Na kandydatury E.C., J.K. i M.P. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 4 głosach „wstrzymujących się”. Na kandydatury A.S. i U.T. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się”.

W uzasadnieniu stanowiska zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazał, że za rekomendowaniem kandydatury P.B. przemawiają: posiadanie odpowiedniego doświadczenia zawodowego, wyróżniająca ocena jego pracy i kwalifikacji przez sędziego wizytatora, ukończenie wyższych studiów prawnych z oceną bardzo dobrą z wyróżnieniem, uzyskanie oceny celującej z egzaminu sędziowskiego, bardzo dobra ocena jego kandydatury przez Kolegium Sądu Okręgowego w [...], a także udzielenie mu najwyższego poparcia przez Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w [...].

Na posiedzeniu w dniu 12 stycznia 2017 r. Krajowa Rada Sądownictwa przeprowadziła głosowanie, w trakcie którego na kandydaturę P.B. oddano 14 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów. Na pozostałe kandydatury głosowano następująco: na kandydaturę E.C. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 15 głosach „wstrzymujących się”; na kandydaturę J.K. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 15 głosach „wstrzymujących się”; na kandydaturę M.P. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 15 głosach „wstrzymujących się”; na kandydaturę A.S. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 15 głosach „wstrzymujących się”; na kandydaturę U.T. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących

się”. Pozostałe kandydatury nie uzyskały więc wymaganej bezwzględnej większości głosów. W konsekwencji Rada uznała, że z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym [...] przedstawi kandydaturę referendarza sądowego P.B..

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniali wymagania określone w art. 61 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 2062 ze zm.), art. 65 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 150 ze zm.) oraz art. 24 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1224 ze zm.). Podejmując przedmiotową uchwałę, Rada kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 976, ze zm., zwanej dalej „ustawą o Krajowej Radzie Sądownictwa” lub „ustawą o KRS”) i uwzględniła: uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, ich doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i egzaminu zawodowego oraz uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego.

Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu uchwały wyjaśniła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. P.B. zdobył odpowiednie doświadczenie zawodowe odbywając aplikację ogólną i aplikację sędziowską w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury oraz wykonując przez ponad dwa lata obowiązki referendarza sądowego, uzyskał również wyróżniającą ocenę kwalifikacji. E.C. po ukończeniu aplikacji sądowej, w latach 2006-2008 była zatrudniona na stanowisku asystenta sędziego, zaś od 2008 r. zajmuje stanowisko referendarza sądowego. J.K. była zatrudniona na stanowisku prawnika w dziale zamówień publicznych przedsiębiorstwa medycznego, a następnie pracowała w kancelarii adwokackiej. Po ukończeniu aplikacji sądowej, od 2010 r. zajmuje stanowisko asystenta sędziego. M.P. w latach 2005-2007 był zatrudniony w kancelarii adwokackiej. Po ukończeniu aplikacji sądowej, w latach 2008-2015 zajmował stanowisko asystenta sędziego, zaś od 2015 r. stanowisko starszego asystenta sędziego. A.S. w latach 2004-2006

pracowała na stanowisku referenta prawnego w kancelariach adwokackich. Po ukończeniu aplikacji sądowej, od 2007 r. zajmuje stanowisko asystenta sędziego. U.T. zajmowała stanowisko doradcy prawnego i prowadziła zajęcia dydaktyczne w szkołach wyższych. Po ukończeniu aplikacji sądowej, od 2008 r. zajmuje stanowisko asystenta sędziego.

Zdaniem Rady, pozostali kandydaci legitymują się wprawdzie dłuższym stażem pracy niż kandydat przedstawiony z wnioskiem o powołanie, jednak nie posiadają wyższych kwalifikacji niż P.B., co znajduje odzwierciedlenie we wnioskach wynikających ze sporządzonych przez sędziów wizytatorów ocen ich kwalifikacji. Praca i kwalifikacje zawodowe E.C. i A.S. zostały ocenione wyróżniająco, M.P. celująco, J.K. pozytywnie z wyróżnieniem, zaś U.T. wyróżniająco w zakresie spraw cywilnych i pozytywnie w zakresie spraw karnych. Rada wzięła również pod uwagę oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomach ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz z egzaminów zawodowych. P.B. ukończył wyższe studia prawnicze z łączną oceną bardzo dobrą z wyróżnieniem, a egzamin sędziowski złożył z oceną celującą, uzyskując 295,5 pkt. E.C., J.K. i M.P. ukończyli wyższe studia prawnicze z łączną oceną dobrą, a egzamin sędziowski złożyli z łączną oceną dostateczną plus. A.S. ukończyła wyższe studia prawnicze z łączną oceną dobrą plus, a egzamin sędziowski złożyła z łączną oceną dostateczną plus. U.T. ukończyła wyższe studia prawnicze z łączną oceną dobrą, a egzamin sędziowski złożyła z łączną oceną dostateczną. P.B. ukończył więc wyższe studia prawnicze z najwyższym wynikiem spośród wszystkich kandydatów i jako jedyny uzyskał najwyższą ocenę z egzaminu sędziowskiego, przewidzianą w skali ocen w dacie składania tego egzaminu.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła też uzyskane przez kandydatów poparcie środowiska sędziowskiego. Kolegium Sądu Okręgowego w [...] zaopiniowało kandydatury: P.B. oddając 5 głosów „za” i 1 głos „przeciw” (17 pkt poparcia), E.C. oddając 3 głosy „za” i 3 głosy „przeciw” (7 pkt poparcia), J.K. oddając 1 głos „za” i 5 głosów „przeciw” (2 pkt poparcia), M.P. oddając 6 głosów „za” przy braku głosów „przeciw” (25 pkt poparcia), A.S. nie oddając głosów „za” i oddając 6 głosów „przeciw” (0 pkt poparcia), U.T. nie oddając głosów „za” i oddając 6 głosów „przeciw” (0 pkt poparcia). Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów okręgu

Sądu Okręgowego w [...] udzieliło kandydaturze P.B. poparcia 57 głosów „za” i 12 głosów „przeciw”. Pozostali kandydaci uzyskali następujące poparcie: E.C. 17 głosów „za” i 54 głosy „przeciw”, J.K. 22 głosy „za” i 49 głosów „przeciw”, M.P. 34 głosy „za” i 37 głosów „przeciw”, A.S. 9 głosów „za” i 62 głosy „przeciw”, U.T. 7 głosów „za” i 62 głosy „przeciw”. P.B. uzyskał więc najwyższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w [...]. Wprawdzie w głosowaniu Kolegium Sądu Okręgowego w [...] uzyskał drugi wynik spośród uczestników postępowania konkursowego, uwzględniając wszystkie kryteria wyboru Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że jego kandydatura jest najlepsza.

Z uzasadnienia uchwały wynika, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury P.B. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności: posiadane przez niego odpowiednie i różnorodne doświadczenie zawodowe, ocena bardzo dobra z wyróżnieniem uzyskana na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz ocena celująca z egzaminu sędziowskiego, wyróżniająca ocena kwalifikacyjna, a także wysokie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w [...] i najwyższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w [...]. Wprawdzie pozostali kandydaci posiadają wysokie kwalifikacje zawodowe, jednak - w ocenie Rady - w niniejszym postępowaniu nominacyjnym kandydatura P.B. okazała się najlepsza.

Odwołanie od powyższej uchwały złożył M.P., zaskarżając ją w części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym [...] kandydatury referendarza sądowego P.B. oraz nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia tego urzędu kandydatury starszego asystenta sędziego M.P.. Zaskarżonej uchwale zarzucił:

1) naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez podjęcie uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy oraz dokonanie oceny jego kandydatury z pominięciem części udostępnionej dokumentacji;

2) naruszenie art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny jego kwalifikacji wynikających z oceny

kwalifikacyjnej sporządzonej przez sędziego wizytatora, a jednocześnie wybiórcze stosowanie pozostałych kryteriów wymienionych w tym przepisie i nieuwzględnienie: opinii przełożonych, publikacji oraz dokumentów potwierdzających odbyte i przeprowadzone szkolenia.

Odwołujący się wnosił o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 i 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. W uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r. (SK 57/06, OTK-A 2008 nr 4, poz. 63) Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Krajowej Rady Sądownictwa jest niedopuszczalna. Natomiast konieczna jest kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli zagwarantowanych w tym przypadku w art. 60 Konstytucji RP, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej. Dlatego ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie powinna obejmować kontrolę postępowania pod względem jego zgodności z prawem, a więc powinna być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydata i w efekcie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. W związku z tym zakres kognicji Sądu Najwyższego rozpoznającego odwołanie w takiej sprawie jest ograniczony do kontroli pod względem legalności przestrzegania procedur prawnych w aspekcie stosowania jednolitych kryteriów i respektowania jednakowych zasad dostępu do służby publicznej. Niedopuszczalna jest natomiast merytoryczna ingerencja Sądu

Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady co do oceny kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby. Kontrola Sądu Najwyższego nie oznacza bowiem, że uczestniczy on w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Odwołujący się zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez podjęcie uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy oraz dokonanie oceny jego kandydatury z pominięciem części udostępnionej dokumentacji. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że Krajowa Rada Sądownictwa wskazała kryteria, którymi kierowała się przy wyborze kandydata, tj.: ocenę kwalifikacji i doświadczenie zawodowe, ocenę uzyskaną na dyplomie ukończenia studiów i ocenę z egzaminu zawodowego, a także opinię Kolegium i ocenę Zgromadzenia. Jednakże Rada ograniczyła się do przedstawienia wyników tych ocen i stwierdziła, że pozostali kandydaci nie posiadają wyższych kwalifikacji niż P.B., nie wyjaśniając, jakie wnioski płynące z ocen kwalifikacji kandydatów doprowadziły ją do takiego twierdzenia. Tymczasem odwołujący się otrzymał od sędziego wizytatora ocenę najwyższą z możliwych, zaś jego pracę oceniono celująco. Zdaniem odwołującego się, brak wykazania i skonkretyzowania wniosków zawartych w ocenach kwalifikacji, świadczących o przewadze jednego kandydata nad drugim, powoduje, że w tym zakresie twierdzenie Rady jest nieuzasadnione i całkowicie dowolne. W szczególności nie zostało wyjaśnione, czy otrzymane przez niego ocena celująca i przez P.B. ocena wyróżniająca, to oceny, które mogą być stosowane zamiennie, czy też są to dwie różne oceny pozostające wobec siebie w określonej hierarchii. W konsekwencji ocena kwalifikacji odwołującego się jest albo wyższa, albo co najmniej tak samo wysoka jak ocena kandydata przedstawionego z wnioskiem o powołanie.

Ponadto - zdaniem odwołującego się - chociaż porównanie ocen ze studiów i z egzaminu zawodowego uznawane jest za obiektywne kryterium oceny kandydatów, to oddają one poziom wiedzy prawniczej z okresu, w którym były przeprowadzone egzaminy. Natomiast Rada powinna opierać się na aktualnej wiedzy prawniczej kandydatów, wynikającej z aktualnych opinii sędziów oraz innych ocen. Odwołujący się zwrócił również uwagę na nieporównywalność ocen z egzaminu sędziowskiego uzyskiwanych w różnych okresach czasu, albowiem dawniej oceny bardzo dobre występowały znacznie rzadziej, niż obecnie. Wskazał

także na fakt, iż P.B. otrzymał wyższe poparcie Zgromadzenia, lecz to jego kandydatura uzyskała najwyższe poparcie Kolegium. W tej sytuacji przewaga kandydatury osoby przedstawionej z wnioskiem o powołanie nad kandydaturą odwołującego się sprowadza się do wyższego poparcia Zgromadzenia oraz wyższych ocen ze studiów i z egzaminu sędziowskiego. Na jego korzyść przemawiają natomiast dłuższy staż oraz bogatsze doświadczenie zawodowe i życiowe.

Odwołujący się zaskarżonej uchwale zarzucił również naruszenie art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny jego kwalifikacji wynikających z oceny kwalifikacji sporządzonej przez sędziego wizytatora, a jednocześnie wybiórcze stosowanie pozostałych kryteriów wymienionych w tym przepisie i nieuwzględnienie: opinii przełożonych, publikacji oraz dokumentów potwierdzających odbyte i przeprowadzone szkolenia. Wyjaśnił, że wprowadzie formalnie powołany przepis jest adresowany do zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa i nakazuje uwzględnienie wymienionych w nim kryteriów przy ustalaniu kolejności na liście kandydatów rekomendowanych Radzie na wolne stanowiska sędziowskie, to jednak ma on szersze zastosowanie i obliuguje do stosowania tych samych kryteriów także Krajową Radę Sądownictwa. Tymczasem Rada całkowicie pominęła pozostałe kryteria określone w art. 35 ust. 2 ustawy, w szczególności: ocenę sędziego, z którym odwołujący się współpracuje od lat, ocenę Prezesa Sądu, publikacje i szkolenia.

Zdaniem Sądu Najwyższego powyższe zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. W orzecznictwie trafnie przyjmuje się, że przedmiotem sprawowanej przez sąd kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie jej uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji RP i art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. W konsekwencji ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1

ustawy o KRS), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196; z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 25; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11, LEX nr 1001316; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 11/11, LEX nr 1001318; z dnia 20 września 2011 r., III KRS 13/11, LEX nr 1001319; z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11, LEX nr 1106742).

Ponadto, żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co jest konsekwencją obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, LEX nr 1402637). Lista rekomendowanych kandydatów wyraża stanowisko zespołu, po uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, które Krajowa Rada Sądownictwa wykorzystuje wykonując na posiedzeniu plenarnym swoje kompetencje (art. 3 ust. 1 ustawy o KRS) i opierając się w rozstrzygnięciu sprawy na jej wszechstronnym rozważeniu, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS), przy czym stanowisko zespołu nie jest dla Rady wiążące (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, LEX nr 1402637).

Pomimo, że wyniki głosowania Kolegium i Zgromadzenia właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak Rada powinna umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczy on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 7372271). Ponadto nie ma podstaw do przyjęcia, że Rada, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro

uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 166; z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294470).

Nie ma racji odwołujący się zarzucając Krajowej Radzie Sądownictwa uwzględnienie ocen ze studiów i z egzaminu zawodowego jako obiektywnego kryterium oceny kandydatów, albowiem oceny te świadczą o posiadanych przez nich kwalifikacjach. Kryterium to może być pozbawione istotnego znaczenia przy kandydowaniu na urząd sędziego sądu okręgowego lub apelacyjnego, albowiem wówczas podstawowe znaczenie ma doświadczenie zawodowe na stanowisku sędziego i dorobek orzeczniczy kandydatów. Natomiast oceniając kandydatury na urząd sędziego sądu rejonowego Rada zasadnie nadaje temu kryterium dużą wagę, skoro kandydaci nie mają jeszcze dorobku orzeczniczego, który mógłby podlegać analizie. Nietrafny jest również zarzut pominięcia przez Radę pozostałych materiałów dotyczących odwołującego się, w szczególności: opinii przełożonych, publikacji oraz dokumentów potwierdzających odbyte i przeprowadzone szkolenia. Pomimo bowiem nieopisania materiałów dotyczących każdego z kandydatów w uzasadnieniu uchwały, członkowie Rady zapoznali się z wszystkim dokumentami, omówili je podczas posiedzenia i uwzględnili w głosowaniu. Ponadto nie można zarzucić Radzie dowolności wobec przyjęcia, że żaden z kandydatów nie miał wyższych kwalifikacji od P.B.. Z oceny kwalifikacji tego kandydata wynika bowiem, że według stosowanej skali najwyższą możliwą do uzyskania oceną była ocena wyróżniająca, którą P.B. otrzymał. Była to więc najwyższa możliwa do uzyskania przez niego ocena kwalifikacji. Natomiast wizytator sporządzający ocenę kwalifikacji odwołującego się zastosował inną skalę ocen i dlatego wystawił mu ocenę celującą.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego, więc samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych

zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatów zgłoszonych w tej procedurze konkursowej (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08, LEX nr 523533). Ponieważ w odwołujący ograniczył się w odwołaniu do polemiki z ocenami dokonanymi w zakażonej uchwale przez Krajową Radę Sądownictwa, nie precyzując zarzutów dotyczących naruszenia zasad równości i równego dostępu do służby publicznej, wynikających z art. 2 i art. 60 Konstytucji RP, jego odwołanie nie mogło zostać uwzględnione.

Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.

kc